

въображеніе, въ които той надмивуваше съвѣй другій козметворецъ искусникъ, щѣше най подирь да се приближи до сърцето на Јона и да са подигне на высочината отъ които толкови безчестно паднѣ съперникътъ му. Таквази бѣше непоколебимата надѣжда на тогози злодѣя щото и ако бы са тя осуетила, его що мисляше той блѣскавъ отъ гнусната си страсть.

«Какъво край и да земѣтъ работитѣ, тя е во властѣта мп.»

При сичко туй той осѣщаше едно безпокойствіе и смущеніе причинявано отъ страха да не бы рано или късно са открие, отъ страха, който е съвоги слѣдствіе на престѣпленіето, и който често са счита като укореніе на съвѣстѣта. Лекийтъ въздухъ на Кампаніѣ натискаше гърдытъ му, запяхтенъ чакаше той да излѣзе отъ сцената, дѣто опасността можаше съвоги да бѣди съединена съ умрѣльтъ, и като гледаше сега Јона въ рѣцѣтъ си, помисли че трѣба, като виде послѣдната мака на съперника си, да пренесе съ себе си богатствата си и Јона, по обычната му и самытъ богатства, въ отстраненъ и неизвѣстенъ нѣкой жгълъ. Да! мисляше той като са расхождаше въ тѣсната си стая; да, законътъ който предаде въ рѣцѣтъ ми моята попечителствуема, предаде ми и годеницата ми. Нека преплавамъ пространствата на океана, да пренесѣ прѣзъ тѣхъ изслѣдованіята си за добрия животъ и за неиспитанитѣ еще наслажденія. И пазенъ отъ звѣдытъ си насърчанъ отъ предчувствованіята на сърцето си, ще проникнѣ въ безчисленитѣ и свѣтлывы мірове, които, какъто ма учи науката ми, намѣрватъ са задъ крапцата на моретата. Тамъ сърцето ми, като ще живѣе само въ любовь, ще са подигне на славолубіе, тамъ по-между народы, еше неравзвратены отъ игото на Римъ, дѣто еше не е стигнѣло римското име, тамъ ще можѣ да основѣ царство, да предамъ и распространимъ религіята на моитѣ праотцы, да съживѣмъ праха на тивейскитѣ догмы, да распространимъ къмъ пошироки кѣста династіята на царскія си родъ, и да възбудѣмъ въ благородното сърце на Јона чувство то на гордостѣта, да я принудѣ да са горди като съучастница на щастіето на человекъ, който, далечъ отъ гниенъето на една цивилизация робска, въздига древнитѣ начала на величіето и носи въ крѣпостѣта на душата си свойствата на царъ и на пророкъ.»

Подиръ тържественныя този монологъ той отиде за да присѣтствува на сѣдбата на аен янина.

Зрѣлището на блѣдното и отпадило лице ни жертвата му толкъ не възбудяхъ въ него участіе, колкото неустрашимата и мъжественна доблѣсть които са изобразяваше на челото му; таквази